

Ha szellemileg előre- és visszapillantunk, következőképpen jellemezhetjük a pünkösdt. Az, amit a pünkösöd a nyugati ember számára jelent, hatalmas, az emberi lelket mélyen megragadó képben tárul elénk. Ezt a képet nyilvánvalóan minden jelenlévő ismeri. A kereszténység megalapítója, azt követően, hogy véghezvitte a Golgotai Misztériumot, egy ideig még azok között időzik, akik képesek arra, hogy lássák őt abban a testiségben, melyet a Golgotai Misztérium után öltött magára. A további események jelentőségteljes képsorban tárulnak lelkünk elé. A testiség, melyet a kereszténység megalapítója a Golgotai Misztérium után magára öltött, egy, a legközelebbi hívei számára észlelhető hatalmas jelenésben - az úgynevezett mennybemenetel során - feloldódik. Tíz nap múlva következik be az az esemény, melyet egy másik kép fejez ki szívhez szólóan mindazok számára, akik ezt meg akarják érteni. Összegyűltek Krisztus hívei, összegyűltek mindazok, akik Őt elsőként értették meg. Mélyen átérzik azt a hatalmas impulzust, amely Átala bevonult az emberiségfejlődésbe, és reménnyel telten várakoznak az ígért beteljesülésére, arra az eseményre, amelynek lelkükben kell végbemennie. Bensőséges áhítattal vannak együtt a Krisztus-impulzus első értő hívei e napon, melyet azon a vidéken régóta mint pünkösödünnepet tisztelnek. És lelkük felemelkedik a magasabb látáshoz; mintegy megszólítja őket az, amit a Biblia „sebesen zúgó szélnek”[2] ábrázol, hogy irányítsák a figyelmüket arra, ami be fog következni; arra, ami akkor vár majd rájuk, amikor a szívükbe fogadott tűzimpulzussal újabb és újabb inkarnációkban élnek majd a Földön.

Lelkünk elé vetődik a „tüzes nyelvek” képe. Minden hívő fejére leereszkedik egy-egy tüzes nyelv, és hatalmas jelenés mutatja be a jelenlévőknek az impulzus jövőjét. Mert az itt egybegyűltek - Krisztus első megértői, akik szellemi látással észlelik a szellemi világot - úgy érzik, mintha nem csupán azokhoz beszélnének, akik térben és időben a közvetlen közelükben vannak: érzik, amint szívük kitágul és elér a messzi távolba, a földkerekség legkülönbözőbb népeihez. Érzik, hogy olyasvalami él a szívükben, ami lefordítható minden nyelvre, amit minden ember szíve megérthet; érzik ebben a kereszténység jövőjéről bennük felmerülő hatalmas vízióban, amint körülveszik őket a Föld valamennyi népének jövőbeni értő hívei. És úgy érzik, mintha egykor hatalmuk lenne majd arra, hogy a kereszténység híradásait olyan szavakba öltöztessék, melyeket nem csupán azok értenek meg, akik térben és időben most éppen a közvetlen közelükben vannak, hanem érthető lesz minden ember számára a Földön, akikkel a jövőben találkozni fognak.

(Részlet: Rudolf Steiner: Krisztus megjelenése az éteri világban, 12. előadás, Hamburg, 1910. május 15.)(Rudolf Steiner: Krisztus megjelenése az éteri világban, 12. előadás, Hamburg, 1910. május 15.)